

Pagsang-ayon sa Kalooban ng Diyos

***“Upang makilala ko siya, at ang kapangyarihan ng kanyang pagkabuhay na mag-uli, at ang pakikisama ng kanyang mga pagdurusa, na naaayon sa kanyang kamatayan.”
Filipos 3:10***

Ang konsepto ng pagsang-ayon sa banal na awtoridad ay may pag-iisip ng pagiging sunud-sunuran sa isang tinatanggap na pamantayan o pattern. Kalooban ng Ama sa Langit na magkaroon ng banal na pamilya kung saan si Cristo Jesus ang ulo nito at isang “munting kawan” ng mga indibidwal na tinubos mula sa sangkatauhan, na sa huli ay tatanggap ng kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan. (Lucas 12:32; Roma 2:7) Ang mga espesipiko ng uring ito ay ang mga sumusunod: “Sapagkat yaong mga nakilala niya noon pa man, itinalaga rin niya na maging katulad ng larawan ng kaniyang Anak, upang siya ang maging panganay sa maraming magkakapatid.” Roma 8:29

Pinahahalagahan ng mga dedikadong tagasunod ni Cristo ang patotoo sa banal na kasulatan na ang landas tungo sa gayong napakataas na gantimpala ay may kasamang proseso ng pagtanggì sa sarili, pagpasan ng krus, at pagsunod sa mga yapak ng Guro. Ganito ang sabi ni Apostol Pablo, "Mga kapatid, ipinamamanhik ko sa inyo, dahil sa awa ng Diyos, na ihandog ninyo ang inyong mga katawan bilang haing buhay, banal at kalugud-lugod sa Diyos—ito ang inyong tunay at wastong pagsamba. Huwag kayong umayon sa huwaran ng sanlibutang ito, kundi magbago kayo sa pamamagitan ng pagbabago ng inyong pag-iisip. Kung magkagayo'y masusubok ninyo ang kalooban ng Romano at sumasang-ayon sa kalooban ng Diyos. 12:1,2

Katapatan

Ang katapatan ay katulad ng pagsang-ayon. Inilalarawan nito ang tapat na katapatan ng isang tao sa iba, kumpara sa bahagyang pakikiramay sa naturang indibidwal. Ang mga mananampalataya ay hindi maaaring makipagkapatiran sa mga makamundong espiritu at manatiling nakalulugod sa Ama sa Langit. Dapat silang maging ganap na masunurin sa Panginoon at sa mga alituntunin ng katuwiran. Sinabi ni Kristo Jesus, "Ang aking kaharian ay hindi sa mundong ito." (Juan 18:36)

Nangangahulugan ito na ang tunay na mga Kristiyano ay hindi maaaring makipag-alyansa sa “kasalukuyang masamang sanlibutan” na ito. (Galacia 1:4) Isa pa, ang mga puwersang sumasalansang sa atin ay madalas na lumilitaw bilang mga anghel ng liwanag upang manlinlang. 2 Corinto 11:14

“Ang ating pagkamamamayan ay nasa langit,” at ito ay upang tiyakin ang saganang pagpasok sa makalangit na kaharian na ating sinisikap. (Filipos 3:20) Walang mapapakinabangan ng isang kompromiso na saloobin sa alinman sa mga pang-akit ng dakilang Kaaway. Ang katapatan sa Hari ng mga hari ay dapat na kusang-loob at kumpleto. Natutunan nating kilalanin ang ating Panginoon at Tagapagligtas, at batay sa kaalamang ito ay lubos tayong nagtitiwala sa integridad ng kanyang layunin. Ang ating katapatan ay dapat na buo dahil mahal natin ang ating Hari at ang ating Kapitan, at tayo ay nasasaktan sa pag-iisip na hindi nalulugod siya at ang ating Ama sa langit.

Lakas ng loob

Ang katapangan ay isa ring napakahalagang katangian ng mga nagpapasakop sa Diyos at sa

kanyang kalooban, ngunit hindi ito dapat ipanganak ng tiwala sa sarili. Ang mga nakakaalam ng kanilang sariling mga kahinaan ay maaaring maging matapang kung magtitiwala sila sa Ama sa Langit at aasa sa kanya para sa biyaya at lakas upang tumulong sa bawat oras ng kanilang pangangailangan. (Hebreo 4:16; Kawikaan 3:5, 6) Kapag ang Kristiyano ay tumingin sa Diyos, at kay Kristo na kanyang Kapitan, at napagtanto na siya ay pinalakas ng kanilang lakas, kung gayon siya ay talagang magiging matapang. Isaia 26:3,4

Bilang mabuting sundalo, dapat tayong magkaroon ng tiwala sa layuning ating ipinaglalaban. (2 Timoteo 2:1, 3) Ang ating pananampalataya at pagtitiwala sa katuwiran ng layunin na ating pinaglilingkuran ay dapat na ganap na ganap upang ipahayag ang lahat ng ating mga kapangyarihan at kakayahan sa isang malayang pagpapasya at mapagsakripisyong pagsisikap na makipagtulungan sa Kapitan ng ating kaligtasan. (Hebreo 2:10) Bilang mga Kristiyanong sundalo, hindi tayo dapat mag-alinlangan sa kung ano ang ipinagagawa sa atin ng ating pinuno. Ang ating pananampalataya sa Diyos at kay Kristo ay dapat na maging ganap na kahit na hindi natin laging nauunawaan kung bakit tayo tinawag na gawin ang ilang mga bagay, gayunpaman magkakaroon tayo ng buong pagtitiwala sa katotohanan na tayo ay

ginagabayan ng makalangit na karunungan. Roma 8:28

Ang isang susi sa matagumpay na pagkumpleto ng kursong ito ay ang pagpapasakop ng ating sarili sa paggawa ng kalooban ng Ama sa Langit. Ang impluwensya ng Banal na Espiritu, tulad ng ipinahayag sa pamamagitan ng pag-aaral ng salita ng Diyos, ay gagabay sa atin sa lahat ng Katotohanan, at kapag ginamit nang tapat sa ating buhay, ay magbubunga ng isang matuwid na katangian. Juan 16:13

Sa lawak na, bilang mga Kristiyano, tayo ay nagiging “nagbabagong-anyo” nang higit at higit sa kalooban ng Diyos, ang nagpapabanal na impluwensiya ng “salita ng katotohanan” ay magpapangyari sa atin na sumulong sa espirituwal. (Roma 12:2; Santiago 1:18; Juan 17:17) Gayunman, kung minsan ay maaaring may mga panggigipit kapuwa mula sa loob at labas na ang ating paggawi o mga paniniwala ay umayon sa mga pamantayan na hindi kinakailangang kumakatawan sa kung ano ang nauunawaan nating kalooban ng Diyos para sa atin, o kung ano ang pinaniniwalaan nating mga turo ng Bibliya sa isang partikular na bagay. Tayo bilang mga Kristiyano ay dapat isa-isang magbigay ng isang account ng ating

pangangasiwa sa Diyos. (Roma 14:12; 1 Corinto 4:2) Kaya naman, hindi tayo dapat magabayan ng kung ano ang maaaring isipin ng iba, kundi dapat nating gawin ang Katotohanan sa atin at “patunayan ang lahat ng bagay; panghawakang mahigpit ang mabuti,” gaya ng ginawa ng marangal na mga Bereano noong unang panahon. 1 Tesalonica 5:21; Gawa 17:11

Pagkiling sa Antioquia

Sa pagsasaalang-alang sa mga impluwensya tungo sa pagkakaayon ng pag-iisip o pagkilos sa loob ng Kristiyanong pagsasama-sama, o sa pamamagitan ng hindi nararapat na pagsasaalang-alang sa kung paano tayo maaaring malasahan ng mga kapananampalataya, isang mapuwersang aral ang dinadala sa ating isipan. Sa Galacia 2:11-21, ikinuwento ni Pablo ang isang pagkakataon kung saan kailangan niyang sawayin si Apostol Pedro, na malamang na itinuturing ng maraming Kristiyanong Judio bilang nangunguna sa mga apostol. Noong unang dumating si Pedro sa Antioquia, malaya siyang kumain kasama ng mga Kristiyanong nakumberte na mga Gentil sa kapanganakan. Kasunod nito, isang grupo ng mga Kristiyanong Judio ang dumating mula sa Jerusalem para bisitahin. Maliwanag, nananatili pa rin sila sa iba't

ibang pagdiriwang sa ilalim ng Kautusang Mosaiko, at nang dumating sila, huminto si Pedro sa pakikisama sa mga kapatid na Gentil dahil sa takot na ang balita ng kaniyang paggawi ay bumalik sa Jerusalem at ang mga kapatid na Judio doon.

Tinularan ni Bernabe at ng iba pa ang halimbawa ni Pedro. Alam na alam ni Pedro, may kaugnayan sa pagbabalik-loob ni Cornelio, na ang Diyos ay “walang pagtatangi.” (Gawa 10:34) Kaya naman, nagkamali siya sa pagtangi na kumain kasama ng di-tuli na mga mananampalataya, na nagpapahiwatig na ang Kautusang Mosaiko ay nagbibigay ng mas mataas na antas ng pagpapabanal kaysa sa “katuwiran ng pananampalataya.” (Roma 4:13) Tamang-tama, sinisi ni Pablo si Pedro dahil sa pagpapaimbabaw sa pamamagitan ng pagbanggit na ang mga Kristiyanong Judio ay may bagong katayuan salig sa pananampalataya sa pantubos na hain ni Kristo, at na sila ay patay na sa batas. Alinsunod dito, dahil hindi maaaring bigyang-katwiran ng batas ang sinuman, ang mga Gentil ay hindi dapat ilagay sa ilalim nito. Galacia 2:14-21

Kung ang isang Espiritung isinilang na haligi ng simbahan, tulad ni Pedro, ay maaaring maling sumuko sa impluwensya ng hindi tamang paniniwala

na pinanghahawakan ng ilan sa kanyang mga kapatid na Judio, at sa gayon ay hindi pumayag sa malinaw na ipinahayag na kalooban ng Diyos, hindi ba tayo maaaring maging mahina ngayon sa mga opinyon ng iba sa loob ng ating pagsasama? Ang indibidwal na simbahan, o ecclesia, kung kanino tayo makakasama, ay isang napaka-espesyal na kaayusan na inilaan ng ating Ama sa Langit upang tayo ay mapangalagaan at mapaunlad habang sinisikap nating tiyakin ang ating tungkulin at pagkahirang. Sa ating kapwa pag-aaral, dapat nating isaalang-alang hindi lamang ang katotohanang nilalaman ng ating pinag-aaralan, kundi pati na rin ang diwa sa likod ng mensahe. Roma 2:28,29; 7:5,6

Mababasa natin, halimbawa, sa 1 Juan 3:14, “Alam nating lumipat na tayo sa buhay mula sa kamatayan, sapagkat iniibig natin ang mga kapatid. Ang hindi umiibig sa kanyang kapatid ay nananatili sa kamatayan.” Sa lahat ng ating pakikisalamuha sa isa’t isa, iyon ay tiyak na isang banal na kasulatan na dapat panatilihin sa unahan ng ating isipan. Gayunpaman, dahil taglay natin ang kayamanang ito ng Bagong Nilalang sa isang sisidlang lupa, at dahil sabik tayo at masigasig na maglingkod sa Panginoon, maliwanag na kung minsan ay masusumpungan natin na may mga pagkakataon para sa alitan kapag maaari nating ipahayag ang

ating sarili nang iba sa ibang miyembro ng kapatiran. (2 Corinto 5:17; 4:7) Masigasig tayong magsikap na tumingin sa isa't isa hindi mula sa panlabas na anyo ayon sa laman, ngunit tayo ay maniwala at kumilos ayon sa kaalaman na kung paanong tinawag tayo ng Diyos ay nakatagpo din siya ng iba pang mga hiyas na nakikipagpunyagi sa kanilang laman gaya natin; at dapat tayong tumuon sa mga bagay na nagbubuklod sa atin sa diwa ng pagmamahal. 1 Samuel 16:7; 2 Corinto 10:7

Kristiyanong Kalayaan

Ang mapagpakumbabang pagpapasakop sa kalooban ng Diyos ay mahalaga rin hinggil sa paggamit ng kalayaang Kristiyano patungkol sa mga bagay ng Katotohanan na hindi sinusuportahan ng isang malinaw na "ganito ang sabi ng Panginoon." Hindi ito basta haka-haka lamang na dapat gawin ng bawat isa sa atin, ngunit kung talagang mayroon tayong banal na kasulatan na magpapatunay sa ating sasabihin, sapat na iyon. Kung, sa ilang partikular na sitwasyon, may ibinigay na kaisipang hindi naaayon sa paraan kung saan naniniwala tayo na dapat itong ipahayag, kung gayon dapat tayong malayang makipag-usap sa ating mga kapatid nang paisa-isa at talakayin ito nang may pagmamahal

hanggang sa panahon na idinisenyo ng Ama sa Langit na linawin ang bagay para sa isa o sa isa pa. Sa anumang pangyayari, hindi dapat gumamit ng puwersa upang makamit ang eksaktong pagkakaayon ng kaisipan kundi, gaya ng ipinahayag ng Bibliya, “bawat tao ay lubusang makumbinsi sa kaniyang sariling pag-iisip.” Roma 14:5

Mula sa pinakaunang panahon ng Bagong Tipan, ang mga kongregasyon ng mga tao ng Panginoon ay itinatag sa iba't ibang lugar. Ang mga Kasulatan ay nagbibigay ng mga patnubay para sa pagtatayo ng mga grupong ito. (1 Timoteo 3:1-7; Tito 1:5-9; 1 Pedro 5:1-3) Yaong mga naglilingkod, maging sila ay matatanda o mga diakono, ay inihalal sa mga posisyon ng paglilingkod sa pamamagitan ng boto ng eklesia. Dahil dito, inilalagay nito ang kongregasyon bilang isang mas mataas na awtoridad, at bilang isang tagapagpahiwatig ng banal na kalooban. Kung ang paghatol ng klase tungkol sa ilang mga patakaran o gawain ay naiiba sa isang elder, ang elder ay dapat magpasakop sa kagustuhan ng klase kung saan ito ay isang bagay lamang ng ecclesia preference, bilang kabaligtaran sa mga usapin ng pangunahing doktrina, moral na isyu, o paglabag sa konsensya ng isang tao. Sa kabilang banda, at bilang pagsunod sa pananagutan ng pagpili ng matatanda na pinagtitiwalaan ng eklesia, pinawalang-bisa ng

Panginoon kung kaya't sa pamamagitan ng boto ng kongregasyon ay napili ang isang espesipikong indibiduwal. Kung gayon, magiging obligasyon ng buong grupo na suportahan at pasiglahin ang matanda sa proporsiyon habang napapansin nila ang kanyang pagsisikap na malaman at gawin ang kalooban ng Panginoon sa isang tapat na paraan.

Isang Party Spirit

Ang espiritu ng tunggalian, o espiritu ng partido, sa pagitan ng mga kapwa miyembro ng katawan ni Kristo ay dapat na iwasan. Mababasa natin sa 1 Mga Taga-Corinto 1:10-13, "Nakikiusap ako sa inyo, mahal na mga kapatid, sa pamamagitan ng kapamahalaan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na mamuhay nang may pagkakaisa sa isa't isa. Huwag magkaroon ng mga pagkakabaha-bahagi sa iglesya. Sa halip, magkaisa kayo, magkaisa sa pag-iisip at layunin. Sapagka't sinabi sa akin ng ilang miyembro ng sambahayan ni Chloe ang tungkol sa inyong mga pag-aaway, mga kapatid ko, aking kapatid. Si Pablo.' Sinasabi ng iba, 'Ako ay kay Apolos,' o 'Ako ay sumusunod kay Pedro,' o 'Ako ay sumusunod lamang kay Kristo.' Si Kristo ba ay nahati sa mga pangkat para sa inyo? Ang pagkakabaha-bahagi sa gitna ng mga tao ng Diyos ay dapat maging

seryosong alalahanin, lalo na kung may mga panggigipit na ginagawa upang hadlangan ang mga pagkakataon para sa pakikisama sa ibang mga Kristiyano na itinuturing nating isinilang sa Espiritu.

Maaaring may, siyempre, napaka-lehitimong mga dahilan kung bakit kinakailangan kung minsan ang pisikal na paghihiwalay sa mga tao ng Panginoon. Gayunpaman, sa lawak na kinikilala natin ang isa't isa bilang magkakapatid sa katawan ni Kristo, hindi dapat magkaroon ng pagpapakita ng isang sektaryanong espiritu. Kung gagawa tayo ng mga hadlang na gawa ng tao na hindi pinahintulutan ng banal na kasulatan at naniniwala na ang ilang mga kapatid ay hindi karapat-dapat sa ating pakikisama dahil sa maliliit na pagkakaiba, kung gayon ay may panganib na gumamit ng espiritu na salungat sa doktrina ng pagkakaisa ng katawan. Ang gayong espiritu ay magpapakita ng kapansin-pansing kawalan ng pagsang-ayon sa kalooban ng Diyos sa ating pagsasama. Mga Awit 133:1-3; Efeso 4:1-3,15,16; Filipos 2:3

Mga idol

Malapit na kaakibat ng nabanggit ang posibilidad na lumikha ng mga idolo ng ating mga pinuno sa ministeryo. Mababasa sa Apocalipsis 19:10: "Ako ay

nagpatirapa sa kanyang paanan upang sambahin siya, ngunit sinabi niya, Hindi, huwag mo akong sambahin. Ako ay isang lingkod ng Diyos, tulad mo at ng iyong mga kapatid na nagpapatotoo tungkol sa kanilang pananampalataya kay Jesus. Ang Diyos lamang ang sambahin. Sapagkat ang diwa ng hula ay upang magbigay ng malinaw na patotoo para kay Jesus." Iminungkahi na ang Apostol Juan sa kontekstong ito ay kumakatawan sa mga tapat na miyembro ng katawan ni Kristo, lalo na sa panahon kung saan tayo ay kasalukuyang nabubuhay. Sa pagdadala pa ng kaisipang ito, papayuhan tayo na huwag sambahin ang mga maaaring maging instrumento sa pagpapakain sa atin ng Katotohanan ng Diyos. Dapat nating pahalagahan ang tapat na pagsisikap ng lahat na nakikibahagi sa paglilingkod sa Panginoon, ngunit hindi natin sila dapat ilagay bilang mga idolo ng pagsamba. Roma 1:25

Ang kaisipan ding ito ay waring masusumpungan sa mga salita ni Apostol Pablo: "Huwag hayaan na ang sinumang nalulugod sa huwad na kababaang-loob at pagsamba sa mga anghel ay huwag kang maging karapat-dapat. (Colosas 2:18) Ang pagbibigay ng dinarapat na paggalang sa mga naglilingkod ay isang di-wastong espiritu na dapat nating malaman, at hindi kasuwato ng kalooban ng Diyos para sa

Kristiyano. Hindi natin dapat itaguyod ang gayong saloobin, kahit na dapat nating kilalanin at kilalanin ang lahat ng tapat na naglilingkod sa paglilingkod sa Diyos.

Mga Panggigipit sa Lipunan

Tungkol sa mga panggigipit na maaaring magmula sa mundo ayon sa mga pamantayan nito, maraming mga impluwensya na magiging kasiya-siya sa ating laman, ngunit maaaring makahadlang sa atin sa pagsang-ayon sa kalooban ng Diyos. Ito ang dahilan kung bakit mababasa natin: “Ituon mo ang iyong isip sa mga bagay sa langit, hindi sa mga bagay na nasa lupa. (Colosas 3:2, 3). Maraming aktibidad na may kaugnayan sa kultura, libangan, at libangan na hindi kasalanan ang nakalulugod sa laman. Ang pagpapahalaga sa kalayaang Kristiyano ay nagpapaalala sa atin na hindi katulad ng ilang mga pagbabawal na ibinigay sa bansang Israel sa ilalim ng Tipan ng Batas, hindi natin makikita ang maraming “huwag huwag” sa Bagong Tipan na nauugnay sa pag-uugali ng mga mananampalataya. Kaya, ninanais nating matupad sa ating mga puso ang diwa ng batas ng pag-ibig at ang batas ng katuwiran ayon sa ipinahiwatig sa kalooban ng Diyos para sa atin.

Bagama't hindi pinapayagan ng kalayaang Kristiyano ang sinuman sa atin na gumawa ng isang hanay ng mga tuntunin para sa isa't isa, hindi rin ito nangangahulugan na malaya tayong gawin ang gusto natin nang walang epekto. Kaya naman, mahalagang humanap tayo ng mga patnubay sa banal na kasulatan upang matulungan tayong matukoy kung hanggang saan ang iba't ibang gawain ay nagbibigay-kasiyahan sa laman o naaayon sa diwa ng sakripisyo at banal na pamumuhay. Kung, sa indibidwal na pagsisiyasat, nalaman natin na ang isang partikular na aktibidad ay nakapagpapatibay, nagpaparangal, at lumuluwalhati sa Ama sa Langit, dapat tayong makibahagi dito sa abot ng ating makakaya. Kung, sa kabilang banda, ito ay tila walang espirituwal na halaga, maaari nating naisin na ilagay ang kahit na isang magandang bagay sa altar ng sakripisyo.

Ang aming mga Tahanan

Ang isa pang bahagi na dapat nating isaalang-alang sa pagpapasakop sa kalooban ng Diyos ay may kinalaman sa ating mga tahanan. Tiyak, ang lahat ng mga tao ng Panginoon ay may iba't ibang mga kalagayan, at ang mga mapagkukunang pinansyal kung saan tayo ay ginawang mga katiwala ay

maaaring mag-iba nang malaki. Ito ay para sa bawat indibidwal na humingi ng patnubay ng Diyos sa larangang ito, tulad ng sa bawat gawain. Alam natin sa isang katotohanan, gayunpaman, sa mundo ang malaking stress ay inilalagay sa pagkakaroon ng isang sunod sa moda tahanan, madalas sa sukdulan.

Ang ganitong mga halimbawa na maaaring ibigay ay malamang na walang katapusan, ngunit itatanong natin: “Maaapektuhan din ba ang mga tao ng Panginoon ng hindi pangkaraniwang pag-aalala sa hitsura at laki ng kanilang mga tahanan?” Posibleng mangatwiran na dapat tayong gumawa ng malawak na pagbabago sa ating kasalukuyang tirahan, sa halaga ng malaking oras at gastos, dahil gusto nating mapaunlakan ang mga kapuwa Kristiyano sa komportableng paraan. Siyempre, walang sinuman ang nasa posisyon na hatulan kung ano ang maaaring ginagawa ng isa pang kapatid sa linyang ito. Gayunpaman, maaaring kailanganin nating mapanalanging makipag-usap sa Ama kung ang gayong pakikilahok o aktibidad ay makakabawas sa anumang paraan sa tipan ng sakripisyong ginawa natin.

Sa Lugar ng Trabaho

Tungkol sa ating mga trabaho, ang ilan sa atin ay maaaring nasa napakahirap at mahirap na mga sitwasyon, na nagdudulot ng malaking kakulangan sa ginhawa sa ating laman. Pagkatapos, ang isang napakagandang pagkakataon sa trabaho ay maaaring magpakita mismo, ngunit ito ay maaaring mangailangan ng pagtatrabaho sa ibang iskedyul o sa isang malayong lokasyon, na ang pinakahuling epekto ay isang pagkagambala sa ating espirituwal na pagsasama. Maaaring kailanganin nating makaligtaan ang ilang mga pagpupulong ngayon nang regular dahil sa mga bagong kalagayan sa pagtatrabaho. Kailangan nating umasa sa paghahangad sa kalooban ng Panginoon, at pagsang-ayon dito, kapag gumagawa ng gayong mga desisyon sa isang paraan o sa iba pa. Hindi ba posible na ang ating kasalukuyang mahirap na kalagayan kung saan ang laman ay sumailalim ay pinahihintulutan dahil alam ng Panginoon na kailangan nating magkaroon ng ilang karanasan upang turuan tayo ng pasensya at pagtitiwala sa kanya?

Sa kabilang banda, ang isang hakbang ay maaaring maging kalooban ng Panginoon, gaya noong

ipinadala niya si Felipe sa disyerto upang magpatotoo sa bating na Etiope. (Gawa 8:26-38) Ang karanasan ng bawat isa sa linyang ito, siyempre, ay natatangi sa kaniyang kalagayan. Ang Kasulatan ay hindi nagtatakda ng mahirap at mabilis na mga alituntunin sa linyang ito, maliban na ang bawat isa ay “maglaan para sa kaniyang sarili.” (1 Timoteo 5:8) Higit pa rito, ang mga sagot na maaaring kumakapit sa indibiduwal na kalagayan ng bawat isa ay masusumpungan lamang sa pamamagitan ng pananatiling napakalapit sa Panginoon.

Apat na Mahahalagang Hakbang

Isaalang-alang ang apat na mahahalagang hakbang na ito sa pagsang-ayon sa kalooban ng Diyos sa mga karanasan sa buhay.

1. Makisali sa madalas na personal na pag-aaral ng salita ng Diyos. (2 Timoteo 2:15) Yamang tayo ay nakatuon sa pagiging mga tagasunod ng yapak ng Guro, mahalagang magkaroon tayo ng panahon para regular na saliksikin ang mga Kasulatan para sa layuning hanapin ang kalooban at pamumuno ng Ama sa ating buhay, at maging pamilyar sa mga banal na simulain na maaaring magamit sa ating paggawi. Kung ang Diyos ang tunay na una sa ating buhay, dapat nating ayusin ang ating mga iskedyl

upang tayo ay makipag-usap sa kanya at matanggap ang lakas na nais niyang ibigay sa atin.

2. Suportahan ang ating lokal na eklesia sa pamamagitan ng regular na pagdalo at pakikilahok sa pakikisama at pag-aaral. Pamilyar na pamilyar tayo sa payo na “huwag pabayaang ang ating pagtitipon,” at dapat nating pahalagahan ang kaayusang ito bilang mahalagang paraan ng pagtanggap ng tagubilin mula sa Ama sa Langit. (Hebreo 10:25) Ang gayong pakikisama sa isa't isa sa tagpuang ito ay magpapadali, bukod sa iba pang mga bagay, ang uri ng pakikipag-ugnayan na magpapahintulot sa mga kontribusyon ng isa't isa na maglaan para sa kapwa espirituwal na lakas at pagpapatibay ng lahat, kung tayo ay wastong ginagamit. Ipinapaalam sa atin na “bawat magkasanib na panustos,” at kapag nakikipagkita tayo sa ating agarang pagsasama at iba pa sa kapatiran kapag may pagkakataon tayo, babantayan tayo laban sa espiritu ng pagpaparangal sa sarili. Efeso 4:16

3. Mamuhay ng sakripisyo. Kung mas malaki ang antas ng ating pagtanggì sa sarili, mas hindi tayo malalantad sa isang mapag-imbot na espiritu kung saan hinahangad ng Kaaway na mahuli tayo, at

samakatuwid ay mas madali para sa atin na pumayag sa kalooban ng Diyos. “Ang pita ng laman, at ang pita ng mga mata, at ang kapalaluan ng buhay,” ay lahat ng mga hadlang na maaari at dapat madaig sa pamamagitan ng impluwensya ng Banal na Espiritu at pagsunod sa Ama sa Langit sa pamamagitan ng pagsisikap na lumakad gaya ng paglalakad ng ating Guro. 1 Juan 2:16

4. Makisali sa madalas, nakatuong panalangin. Kung sa personal na pagsisiyasat ng ating buhay ay masusumpungan natin na, salungat sa salita ng Diyos, tayo ay nagtayo ng ilang idolo sa ating mga puso, tayo ay makakakuha ng kaaliwan mula sa mga tekstong gaya ng 1 Juan 1:9. "Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, siya ay tapat at makatarungan na magpatawad sa ating mga kasalanan, at maglilinis sa atin sa lahat ng kalikuan." Kaya nakikita natin na pribilehiyo nating pumunta sa trono ng biyaya para sa paglilinis at pagtulong patungkol sa mga bagay na ginagawa natin na hindi nakalulugod sa Panginoon, lalo na sa mga kaso kung saan hindi tayo sumuko sa kanyang kalooban. Karagdagan pa, kung tayo ay masyadong sensitibo sa katuwiran at kalugud-lugod sa Diyos, kahit na hindi natin nalalaman ang ilang mga kawalang-ingat, ang panalangin ng ating mga puso ay magiging ganito: “Ingatan mo rin ang iyong lingkod mula sa

mga sinasadyang kasalanan, huwag silang maghari sa akin: kung magkagayo'y magiging walang kapintasan ako, at ako ay magiging walang kasalanan sa malaking pagsalangsang. aking lakas, at aking manunubos.” Awit 19:13,14

Kung isasaalang-alang natin na tayo ay tinawag na maging bahagi ng banal na pamilya, dapat itong maging sanhi ng paggalang sa Diyos sa isang lawak na gagawin natin ang anumang bagay para masiyahan siya, parangalan siya, at pabanalin ang kanyang pangalan. Tunay nga, “Ang magalang na pagkatakot sa Panginoon ay pasimula ng karunungan; Ang mabuting pagkaunawa at ang pusong madaling turuan ay tinataglay ng lahat ng gumagawa ng kalooban ng Panginoon.” Awit 111:10